

„Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl“ (Mk 6,7-8a).

Pařížský kardinál Suhard, velký podporovatel hnutí dělnických kněží, které vzniklo v roce 1941, a jehož apoštolát spočíval v tom, že kněží pracovali v továrnách jako dělníci, jim často připomínal tuto zásadu: „Žijte tak, aby váš život byl bez Krista nevysvětlitelný!“¹

Kdo rozdává lidem lásku, rozdává jim Boha, kdo prokazuje lidem lásku a milosrdenství, dokazuje jim, že existuje Bůh, protože Bůh je láska. A to je smysl pravého apoštolátu.

Chiara Lubichová píše, že *k takovému apoštolátu jsou potřebná 3 přijímání:*

1. přijímání je při mši svaté, při bohoslužbě slova.

Nasloucháním slovům Písma svatého a kázání, přijímáme do sebe Ježíše v podobě slova. Naplňujeme se jeho slovem. Boží slovo je pro nás tím, čím pro řeholnice posvátné roucho. V Božím slově musíme být každodenně oblečeni, chceme-li apoštolovat. To je náš duchovní hábit.

2. přijímání je při mši svaté, kdy přijímáme Pána v podobě svaté hostie. Sv. hostie, kterou Ježíš láme pro své bratry a sestry, nám připomíná jeho lásku na kříži. Pán Ježíš se láme pro jiné. Když ho přijímáme, naplňujeme se jeho láskou, abychom se uměli lámat pro jiné.

3. přijímání je mimo kostel. Snažíme se vidět v každém bližním Ježíše Krista v duchu jeho slov: „Cokoli jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40). A to je vrchol našeho apoštolátu.

K tomuto apoštolátu nás vyzývá kněz na konci mše svaté, když říká: „Jděte ve jménu Páně!“ To není pouhé oznámení, že mše je skončena, to každý vidí. Ale má to tento význam: Jděte, jste posláni, jako byli posláni apoštolové v dnešním evangeliu. Jděte ve jménu Božím apoštolovat.

A nezapomínejte, že nejlepším způsobem apoštolátu je vyzařovat ze sebe Boží lásku. Protože ten, kdo rozdává lidem lásku a milosrdenství, rozdává jim Boha. Kdo prokazuje lidem lásku, dokazuje jim, že existuje Bůh, protože Bůh je láska.²

1 – Getsemany 7-8/1997, XLVII, 15. NE v mezidobí B

2 – FERMENTUM 5/1996-97, str. 54-5 (Jozef Vrablec)